

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

12)

ТАЙНАТА НА ТАМПЛИЕРА

личността на долмена.

— Какъ така?

— Главната проява на култът към Митра бѣше торобола — принасяне въ жертва единъ бикъ и посвещаване на послушници, ако мога тъй да кажа. Последниятъ стояха подъ олтаря и на главитѣ имъ прѣсваха по нѣколко капки отъ кръвта на жертвата.

— Точно така, каза Жермена.

— Когато езическитѣ вѣрвания бѣха избутани къмъ селата отъ развитието на християнството, последователитѣ на Митра сж можали много добре да използватъ този напуснатъ паметникъ, чието устройство било много удобно за извършване на обрядитѣ имъ.

— Така ли мислите? каза Роберъ.

— Сигуренъ съмъ въ това. Сякашъ отъ тукъ виждамъ какъ жрецьтъ принася въ жертва бика на плоската частъ на долмена, а послушницитѣ стоятъ около каменната маса, за да се пречистятъ отъ кървавия дъждъ, който се проежда презъ междинитѣ на камъка.

— И вие можете да прибавите, че въ IV-я вѣкъ Св. Мартинъ е прекаралъ една частъ отъ живота си въ разрушаване на езическитѣ светилища, които по онова време, били още многобройни въ околноститѣ на Туръ.

— Така че, заключи Жакъ, братъ Еймаръ, който сигурно е знаелъ историята на областта, е намѣрилъ за най-добре, когато е искалъ да означава това мѣсто по таенъ начинъ, да употреби старитѣ имена на мѣстноститѣ, за да не може неукитъ да ги разбере.

— Възхищавамъ се отъ васъ, като ви слушамъ какъ обяснявате всичко това! Азъ не бихъ могълъ да го сторя! призна Роберъ.

— Най-после, ето нѣщо обосновано, каза графътъ, остава само да проверимъ на мѣстото точността на предположенията ви.

— Но, господине, забеляза Жакъ, да приемемъ, че съмъ налучкалъ истината — ще трѣбва да предприемемъ разкопки. На кого принадлежи долмена?

— Пещерата на феитѣ, както го наричатъ мѣстнитѣ жители, е въ земитѣ, принадлежащи на залъка дю Плеси. Азъ познавамъ притежателя му. Ще му поискамъ разрешение да направимъ разкопки и не вѣрвамъ да срещнемъ мжнотии, змѣзото той е много любовенъ и знае какви маниаци сж археолозитѣ. По такъвъ начинъ всичко ще бѣде редовно и ний нѣма да се боимъ отъ никого.

— Само отъ Просперъ Пале и Полъ Мерси, каза Роберъ.

— Това е друга работа, отговори г. де Шансо. Ако тия работници се опитатъ да ни безпокоятъ, ние сме трима и ще се справимъ съ тѣхъ.

— О, татко, извика Жермена, колко ми се иска да видя тая долменъ по-скоро отъ близо. Хайде да отидемъ сега.

— Трѣбва напредъ да съобща на собственика на дю Плеси.

— Не, татко, ние само ще направимъ една малка обиколка, като туристи, но ще се помчимъ да видимъ това, което туриститѣ не виждатъ.

Г. де Шансо бѣ свикналъ да отстъпва на дъщеря си и тѣ трѣгнаха.

ГЛАВА IX

— Отъ тукъ! каза графътъ. Азъ знатъ пжтя.

Водени отъ него, тѣ влѣзоха въ една ограда отъ борове, толкова гъста, че едва пропущаше свѣтлина.

— Ето пещерата на феитѣ, каза графътъ.

Заспалъ отъ вѣкове, долменътъ се възправяше, скритъ наполовина отъ дърветата. Шестъ огромни изправени камъни поддържаха три скали съ огромни размѣри, които образуваша свода на покритата алея.

Следъ като го съзерцаваха известно време, всички навлѣзоха подъ долмена.

— Азъ нося едно фотографическо копие отъ пергамента, каза Жакъ, сега ще проверимъ по плана топографията на мѣстото.

Тѣ се върнаха къмъ свѣтлината и се наведоха надъ плана.

— Ето рѣката, но ние се намираме въ равнина, а на плана виждамъ и гора.

— Не забравяйте, че отъ XIV в. насамъ, страната трѣбва да се е промѣнила. Гората на дю Плеси и тия два хрусталака може да сж остатѣци отъ тогавашната гора.

— Ами сѣлживия храмъ?

— Вижте, на плана е отбелязанъ. Тия лошо начертани линии отговарятъ на камѣнитѣ, които поддържатъ неогата на долмена. Пребройте ги: сжщото число, по три отъ всѣка страна и единъ отзадъ.

— Наклоненъ съмъ да ви вѣрвамъ, каза графътъ, но нека се опитаме да проверимъ разстоянията. Четете, г. Бордие, вие виждате по-добре отъ мене.

— Ще превеждамъ веднага, нали? попита Жакъ.

— Разбира се, отговори Роберъ, който не разбираше никакви латински.

— Ето, чета: отъ лявѣ, триста двадесетъ и петъ крачки по пътеката. Подъ една отъвѣсна черта пише: сто крачки, а на друга, която отива отъ храма къмъ рѣката: сто и десетъ крачки. Сега да проверимъ, заключи Жакъ.

Тѣ веднага сториха това. Следъ нѣколко минути отново се събраха около г. де Шансо, който не направи обиколката по причини на достойнството и ревматизма си.

— Точно сто крачки отъ онзи стълбъ до тукъ! извика радостно Жермена. А вие, г. Жакъ, колко?

— Сто и петнайсетъ, отъ рѣката до тукъ.

— Хайде, Роберъ, каза младото момиче, побързайте, вие все закѣснявате.

— Защото моето разстояние бѣше най-дълго.

— Е, колко?

— Отъ вратата на дю Плеси, до стълба, който означава долмена, триста и петнайсетъ крачки.

— Разликата не е отъ значение, каза графътъ. Изобщо мѣрките отговарятъ на тия въ плана. Мисля, че имате право, г. Бордие, ние намѣрихме това, което братъ Еймаръ нарича Слънчевия храмъ. Ако не се лъжа на плика има единъ кръстъ и една бележка, която казва да се копае на това мѣсто. Любопитно е да се види дали този знакъ още сжествува и ще го намѣримъ ли ние.

Той се вмъкна подъ свода на долмена.

— Хай дяволъ да го вземе! каза той, за да види човѣкъ нѣщо, трѣбва свѣтлина.

— Роберъ! заповѣда Жермена, дайте джобното фенерче.

Графътъ взе фенерчето, което Роберъ му подаде и отпрати свѣтлината къмъ стената.

— Бога ми, каза той, нищо не виждамъ, нищо освенъ грапинитѣ на камъка. Я вижте вие, г. Бордие.

Жакъ взе фенерчето и освѣтли стената, но не отъ вѣсно, а полегато, за да изпъкнатъ сѣнкитѣ на малката чертица изрѣзана въ камъка. Най-напредъ то не намѣри нищо. Посетителитѣ вървѣха покрай северната стена, безъ да видятъ друго нѣщо, освенъ грапинитѣ зърна на скалата.

Роберъ пръвъ откри друго нѣщо.

— Я гледай, една дата, 1550 година, извика той. — Но написана съ тебещиръ, отговори Жермена, това не значи нищо.

— А! ето и други думи, каза Жакъ, който бѣше стигналъ до дното на пещерата: имена: Bienvenu Herri... Bert... една дата: 1869 г.

— После пакъ непѣлни или заличени имена: odin... Thia... продължи той.

— Не намирате ли, г. Бордие, че е много по-просто да се погледне на плана, кжде се намира кръста, който означава скривалището.

— Имате право, господине, отговори той, и извади хартията отъ джоба си.

Жермена взе фенерчето и свѣтна.

— Наистина, подзе Жакъ, ние съвсемъ не се намираме на исканото мѣсто. Кръстътъ трѣбва да бѣде тамъ, на южната стена, близо до напрѣчния камъкъ.

И четиримата веднага отидоха тамъ. Жермена освѣтли съ фенерчето стената и следъ малко извика:

— Ето кръста! вижте.

И наистина, на камъка се виждаше единъ знакъ, който доста добре се бѣше запазилъ, въпрѣки влиянието на шестстотинъ и повече години. Това бѣше кръстъ, който много приличаше на тия, които се наричатъ Малтийски кръстове.

— Най-после! тука е! продължи Жермена. Като си помисля само, че санджето е тука, подъ краката ни! Но дали нѣма и други знаци отъ които да се водимъ?

Тя искаше да продължи да разглежда камъка, но електрическото фенерче, изморено отъ продължително свѣтене, угасна.

— Време бѣше! извика Роберъ. Ако се бѣхме забавили още малко, нѣмаше да намѣримъ нищо, понеже нѣмаше да имаме свѣтлина.

— Важното е, че ние направихме решителното откритие, отговори Жакъ. Честта за това се пада на всички, и ние всички сме много щастливи.

Жермена му поблагодари съ погледъ.

— Всичко това е много добре, каза графътъ, ние вече нѣма какво да правимъ тука. Хайде да излеземъ. Ще се задуша подъ този камъкъ, дето едва мога да стоя правъ.

Въ сжщностъ, той бѣше очарованъ отъ обрата, който взе работата и щомъ излѣзоха вѣнъ извика весело:

— А сега, да бързае да се върнемъ у дома. Още тая вечеръ ще пиша на притежателя на дю Плеси; щомъ получа разрешението му и хайде на работа, приятели!

По пжтя на връщане, тѣ срещнаха единъ младежъ, облеченъ въ синъ костюмъ, като механикъ. Роберъ спрѣ козата и го повика.

— Кой е този? попита Жермена.

— Той е единъ отъ монитѣ информатори, отговори Роберъ, чирактѣт на самия Просперъ Пале. Хей, Жоржъ, какво ново има?

Младежътъ се приближи до автомобиля.

— Господаритѣ ми трѣгна днесъ следъ обѣдъ за Шаторено. Отиде да вземе нѣкого отъ парижкия трень.

— Добре, благодаря!

И Роберъ подмара отново.

— Дали е отишълъ за бившия ми секретаръ? каза следъ малко графътъ.

— Така ми се струва, отговори Роберъ. Ще трѣбва да бждемъ на шрекъ.

(Следва)

Свободенъ преводъ ШАРЛЪ ЗИГЪ НЕГЕРЪ

СМѢЛИТѢ ЖТЕШЕСТВИЯ ВЪ НЕИЗВЕСТНОТО

5)

Къмъ най-високия връхъ на земята!

да се намѣри пжтя къмъ Монтъ-Аверестъ. Спиратъ на лагеръ на една височина отъ 5000 метра. Значи до върха имъ оставатъ 3800 метра. Между върхътъ и лагера нѣма хора, нѣма дървета, нѣма ливади. Само скали, снѣгъ и глечери. Отъ котловината не вѣе топълъ вѣтрецъ. И презъ най-горещото лѣто тукъ вѣятъ само ледени студени вѣтрове.

Отначало не забелязватъ никаква възможностъ за изкачването на планината. Скалитѣ сж застрашително отвесни, но на северъ отъ върха откриватъ една сѣдловина. Малори назовава това мѣсто северното сѣдло. Ако достигнатъ това сѣдло, не би било много мжчно да се качатъ на върха. Но какъ да стигнатъ сѣдлото?

Отъ Ронгбукската котловина не могатъ да видѣтъ нищо, защото други планини закриватъ изгледъ. Малори изкачва други мѣста и се оглежда. Денътъ е хубавъ, слънцето грѣе и небето е синьо. Отъ тукъ той вижда ясно северното сѣдло и забелязва единъ разкъсанъ глетчеръ, който води направо надолу и свлича ледени маси, а надъ него висятъ сѣкашъ снѣжни бури, но Малори решава, че отъ тукъ ще достигнатъ върха.

Подъ самото северно сѣдло, въ политѣ на планината, която сега трѣбва да изкачатъ правятъ новъ лагеръ, на една височина отъ 6700 метра. Носачитѣ домъкватъ до тукъ палатки, храна и гориво. Малори ще се опита да достигне северното сѣдло. При това станало е септемврий, зимата е вече предъ вратата. Всѣка нощъ термометрътъ спада на 15 градуса подъ нулата. На 24 септемврий той трѣгва съ другаритѣ си, и трима но-

сачи. Тѣ пристѣпятъ бавно, съвсемъ бавно, изкачватъ стръмнитѣ стѣни, като дълбаатъ дупки въ тѣхъ, но се катерятъ все по-нависоко и все по-нависоко. Дишането става тежко. Често спиратъ, дишатъ бързо и дълбоко, за да могатъ да вдихатъ достатъчно кислородъ, нуженъ за дробовѣтъ. Вълрѣки всички мжнотии успѣватъ. Изкачватъ се на северното сѣдло. Малори предлага да накаратъ носачитѣ да донесътъ тукъ палатки и храна. Той се чувствува още достатъчно бодъръ, за да може въ следнитѣ дни да достигне върха, но другаритѣ му не могатъ да издържатъ повече и малко по-нагоре ги изненадва снѣжна буря. Едва, едва се мъкнатъ напредъ. Силниятъ вѣтеръ развихри снѣжната мантия на планината. Хималаитѣ сѣкашъ оживѣватъ. Трескъ и виялица, всичко се губи и се покрива съ ситенъ снѣженъ прахъ. Изследователитѣ се задушватъ, хранителнитѣ припаси сж почти на привършване. Зимата иде. Експедицията потегля обратно.

Тѣ знаятъ сега коя е най-големата пречка за завладѣването на най-високия връхъ: студътъ и бурята.

Но тѣ се радватъ, защото пжтятъ къмъ Монтъ-Еверестъ е намѣренъ. На следущата година тѣ пакъ ще дойдатъ и ще успѣятъ!

На края на мартъ 1922 година се подготвя нова експедиция въ Дардшилдинъ. Подбиратъ най-добрата екипировка и взематъ дори апарати за искусствено дишане съ себе си и потеглятъ отново презъ високото плато на Тибетъ, но сега не търсятъ вече посоката. Тѣ се отправятъ по познатия вече пжтъ къмъ Монтъ-Еверестъ! Презъ тази година той трѣбва да бѣде най-сетне достигнатъ!

Три лагера сж вече направени. Лагеръ № 3 е точно подъ северното сѣдло. Малори и единъ другаръ трѣбва да проправятъ пжтя къмъ сѣдлото. Това е на 13 май, въ началото на юний се явява

мусона. Значи трѣбва да се бърза, и работата започва отново съ пики и вжжета. Пжтятъ къмъ северното сѣдло е прокаранъ. Цѣли два дена носачитѣ се мжчатъ да пренесатъ лагера на самото северно сѣдло. Но това сѣдло е само 7000 метра високо; а върхътъ 8800 метра. Значи трѣбва да преодолеятъ още цѣли 1800 метра. Ще трѣбва да правятъ нови лагери, защото изкачването при такъвъ рѣдъкъ въздухъ става трудно и трѣбва често да почиватъ. Четиримата изследователи — Малори и трима негови другари, които ще предприематъ изкачването горятъ отъ нетърпение. Времето е лошо, вѣе северозападенъ вѣтеръ. Бавно, бавно напредватъ, като дълбаатъ дупки въ заледения снѣгъ. На една височина отъ 7600 метра спиратъ. Носачитѣ разпушатъ палаткитѣ за четиримата англичани и се връщатъ бързо назадъ. Това е лагеръ № 5. Презъ нощта бурята донася градъ и снѣгъ, но на сутринта времето се поправя. Тримъ решаватъ да продължатъ. Единъ е изтощенъ и остава въ лагеръ 5. Минаватъ часове, а тримата смѣлци напредватъ бавно. Тѣ вървятъ безъ кислородни апарати, затова често, почти на всѣка крачка трѣбва да спиратъ, за да поематъ дѣхъ. Достигатъ 8170 метра. Трѣбва да се върнатъ. Не върви повече! Минаватъ край лагеръ 5 и взематъ другаря си. Часътъ е четириспедъ обѣдъ. Слизането е сжщо така мжчително, както и изкачването. Трѣбва често да спиратъ, да вдихватъ дълбоко. Четиримата сж свързани съ въжже. Внезапно единиятъ се подхлъзва, повлича втория следъ себе си, третия сжщо; Малори е четвъртиятъ. Вжжето се изправя, Малори задържа другаритѣ си. Трѣгватъ по-предпазливо.

Мръква се и тѣ запалватъ фенеритѣ. Стигатъ до една 5-метра дълбока пропасть, но успѣватъ благополучно да я преминатъ. Къмъ полунощъ изгарва и последната свѣцъ въ фенера. За щастие времето е тихо и тѣ достигатъ най-сетне лагера!